

“Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.” (Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

září 2005

Volání k probuzení Začalo odpočítávání?

Milí bratři a sestry v Kristu, milí přátelé misie,

srdečně Vás všechny zdravím v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista. S ohledem na aktuální události jsem zvolil Jeho následující výrok:

„Hle, předpověděl jsem vám to.“ (Matouš 24:25)

Nikomu nemuselo ujít, že v srpnu 2005 došlo k něčemu mimořádnému. My prožíváme skutečně viditelně a citelně naplňování předpověděných událostí konečného času. Informace o přítomných a budoucích událostech nám poskytují biblická proroctví. Aby se nemohlo říci: „Vždyť to se dělo vždycky!“, tak to, co se ještě nikdy předtím nestalo, se děje častěji a v nebývalých rozměrech. Při prvním Kristově příchodu se v Izraeli naplnilo všechno, co bylo předpověděno oné generaci. Nyní se v celém světě naplňuje, co bylo předpověděno pro tento časový úsek.

Pozornost celého světa stále více poutá Izrael, který je i nyní ohniskem biblických proroctví, a který se měl „na konci dnů“ vrátit ze všech národů do země svých otců (Izaiáš 14:1; Jeremiáš 31:1-10; Ezechiel 36:24 aj.) Boží muž William Branham to vystihl: **„Jestliže chcete vědět, kolik je hodin, podíváte se na hodiny. Když chcete vědět, který je den, podíváte se do kalendáře. Když chcete vědět, jak dalece pokročil čas, hleďte na Izrael.“** Pro „vyvolený lid“ a pro „vyvolenou zemi“ jsou určena zvláštní zaslíbení. Právě tak pro „vyvolenou novozákonní Církev“ existují zaslíbení. Všechno, co se stane před vytržením Církve Nevěsty ke svatební hostině v nebi a také všechno, co se stane potom, je již napsáno. Nadto nalézáme ve Svatém Písmě předpovědi, kteří se všeobecně týkají událostí posledního času, a zvláště předpovědi o poslední, římské světové říši (Daniel 2:36-45 a 7:19-26, Zjevení 13 a 17 aj.), ztělesněné „Evropskou unií“, stejně jako o mocnostech severu (Ezechiel 38) a králích východu (Zjevení 16:12 aj.), kteří se nepřipojí jako ostatní země k Evropské unii (Zjevení 17:17) a nepodřídí se, ale mají zvláštní úkol při vykonání Božích soudů. Skoro denně se dějí na Zemi věci, které námi hluboce otřásají.

Následujícími aktuálními událostmi se budeme krátce zabývat:

Zaprvé: obrovskými přírodními katastrofami

Zadruhé: společnými vojenskými rusko-čínskými manévry

Zatřetí: návštěvou papeže v Německu

Začtvrté: vyklizením pásma Gazy

My se vždycky ptáme: Co říká Písmo o biblickém tématu a co říká o událostech času? Lidé mají svá mínění, ale o ně nemůže projevovat vážný zájem ten, kdo hledá pravdu. Jestliže se jedná o události konečného času, je tomu právě tak jako u biblických témat: tady potřebujeme orientaci z Písma Svatého. Jen v něm nalzáme správnou odpověď. Na dobře míněnou křesťanskou žurnalistiku můžeme zapomenout; ta lidem přináší jen pouhé názory. My potřebujeme prorocké Slovo; když je nám zjeveno, svítí jako jasné světlo v temnotě (2. Petra 1:19).

Především v Matouši 24, Markovi 13 a Lukáši 21 sám náš Pán předpověděl, co se mělo před Jeho příchodem na Zemi stát, odkázal nás na znamení „konečného času“, na něž máme dávat pozor. Apoštolé se tehdy ptali a my se ptáme nyní: *„Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání světa? A Ježíš odpověděl, řekl jim: Vizte, aby vás někdo nesvedl!“* (Matouš 24:3-4)

Potom, co On v Matouši 24 předpověděl války, hlad a zemětřesení, řekl v 8. verši: *„Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolesti,“* a ve verši 33: *„Také i vy, když byste uzřeli toto všechno, vězte, že blízko jest a ve dveřích.“* Táž slova stojí i u Marka 13:29. Potom je dáno napomenutí v duchovní oblasti: *„A mnozí falešní proroci povstanou a svedou mnohé. A rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých. Ale kdo by setrval až do konce, ten spasen bude. A kázáno bude toto evangelium království po všem světě, na svědectví národům, a tehdy přijde skonání.“* (Matouš 24:11-14)

V Lukáši 21 od 25. verše je předpověděno: *“...a na Zemi soužení národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobítí.“* Potom říká náš Pán: *„A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“* (v. 28) Již se to začalo dít a ještě horší nás čeká.

Zjevení 15 a 16 popisuje konec apokalyptických soudů. V úvodu se říká: *„Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm těch andělů majících sedm ran posledních; nebo skrze ně má dokonán býti hněv Boží.“* (Zjevení 15:1) Je tedy začátek bolestí, které budou stále silnější, a také závěr pod Božím hněvem v krátkém čase velikého soužení před nastoupením Kristova panování.

Čtyři zvláštní události, jimiž se zabýváme, vyvolaly rozdílné reakce. Ti přímo zasažení propadají do bezradného strachu a s obavami očekávají, co ještě přijde a ptají se: „Proč to všechno Bůh dopouští? Proč právě na nás?“ Ti, kteří jsou ušetřeni, dělají klidně dál co předtím. Ale pro biblicky věřící jsou to zvláštní znamení, že se příchod Ježíše Krista přiblížil. Oni nepropadají zoufalství, nepropadají bezradnosti, nýbrž pozvedají hlavy vzhůru, protože vědí, že spasení jejich těla se blíží. Také nečekáme, až se při velkém zemětřesení utrhne západní pobřeží USA podél trhliny sv. Ondřeje a potopí do moře. Nyní je na čase naladit „*Blíž k Tobě Bože můj, jen k Tobě blíž...*“

V prosinci 2004 celý svět prožil ten katastrofální následky záplav vlnou tsunami v jihovýchodní Asii. V létě 2005 jsme byli nejprve my v Evropě, totiž část Čech, Polska, Rumunska, pak Bavorska, Rakouska, Švýcarska a také Francie, postiženi záplavami, které si vyžádaly lidské životy a zanechaly za sebou mnohamilionové škody. V jiných částech našeho kontinentu naopak z důvodu dlouhotrvajícího sucha zničily požáry lesy na velkých územích.

To, co jsme potom z USA, obzvláště z New Orleansu a tří dalších postižených států, slyšeli a viděli ve zprávách, předčilo svým rozsahem mnohonásobně toto všechno: Bouří a katastrofickými záplavami bylo postiženo území veliké jako Anglie, miliony lidí tím byly přímo zasaženy. Takové řádění přírodních živlů Amerika ještě nikdy nezažila, řekl prezident Bush. Jeden novinový titulek oznamoval: „That is the fist of God!“ – „To je Boží pěst!“, jiný oznamoval: „Katrina je důsledek Božího hněvu“. – Tedy žádné „tytyty“, žádné pohrožení, nýbrž úder pěstí!

Ale můžeme se ptát, pro koho je to lekce. Co je s těmi světově známými televizními evangelisty a politiky USA, kteří se nepředstavují pouze jako protestanti, ale většinou jako biblicky věřící fundamentalisté, jako metodisté, baptisté, ano a dokonce letniční? Jak chtějí ospravedlnit jednání Bushovy vlády, obzvláště válku v Iráku? Jak nejpobláznější TV evangelista Pat Robertson mohl při snídani v Bílém domě říci: „Bylo by lacinější nechat zavraždit Fidela Castra a Roberta Chaveze, než vést nákladnou válku v Iráku, která přišla již na více než 200 miliard dolarů.“ Proti násilí se přece nedá bojovat násilím! To se vymstí! Jednoho dne se stane, co bratr Branham v roce 1933 viděl ve vidění, že totiž Amerika bude zničena vojenským útokem.

Zdali nemusí Pán s bolestí provolat: „*Ó Ameriko, ó Ameriko, vyznáváš, že více než 50% obyvatel jsou znovuzrození křesťané. Jak často tě Bůh v největších probuzeních ve všech časech volal? Jak často ti zjevoval co je milost, odpuštění a co znamená smíření? Jak přece skrze mimořádnou službu Williama Branhama, která veřejně probíhala v letech 1946 až do roku 1965, to nadpřirozené Boží působení bylo*

zjeveno od jednoho pobřeží k druhému, obzvláště v Kalifornii a Louisianě!“ Zdali by Pán nemusel i dnes nad Amerikou provolat: „*Jak často jsem tě chtěl shromáždit, jako slepice svá kuřátka skrývá pod svými křídly; ale nechťeli jste.*“, a tak jako tehdy proti Kafarnaum, kde On bydlel: „*Kdyby se v Sodomě děly ty divy a znamení, stála by ještě dnes.*“ Je jasné, že v tom konečném zúčtování se jedná o úder proti Izraeli – „tomu malému satanovi“ a proti USA – „velkému satanovi“, jak je označuje islámský svět.

Přejdeme k druhému bodu. V biblickém proroctví je předpověděna také ta poslední velká bitva, známa jako bitva u Armagedonu. Zejména jsou jmenováni Gog a Magog, Mešech a Tubal, národy severu. V Ezechieli 38 stojí několikrát: „...z nejzazšího severu a mnohé národy s tebou...“ A potom dokonce čteme: „Před mnohými dny jsi byl určen k tomu, abys na sklonku let vtáhl do země, která se zatím zotaví po meči, k lidu shromážděnému z mnohých národů na hory izraelské, které ustavičně zůstávaly pusté...“ (v.1-10) Ten prorok měl ještě jednou prorokovat, a sice o národech, které přitáhnou od nejzazšího severu, mohutná armáda, která zahrnuje islámské národy: Peršany – Iránce, Etiopské, Libyjské atd. (v.5). A zase je kladen důraz na: „... na sklonku let se stane...“ (v něm. př. Bible: „*Na konci dnů se to stane!*“) (v. 14-16)

Všichni jsme vzali na vědomí zprávu o desetidenním cvičení všech druhů vojska Ruska a Číny letos v srpnu. Králové východu se sjednotí v posledním boji s vojskem severu. Ruský medvěd a čínský drak se již spojili, aby – jak hlásají novinové titulky – „bojovali proti terorismu a zajistili světu mír“. Jak to zamýšlejí vykonat, nebylo řečeno. Kdo se podívá na mapu, vidí, že město Vladivostok, které bylo ve zprávách zvlášť zmiňováno, leží skutečně na nejzazším severu od Izraele a jen několik kilometrů vzdáleno od čínských hranic. Sotva toto cvičení skončilo, oznámilo Rusko další společné vojenské cvičení a sice s Indií. Něco se v této oblasti rýsuje. Kdo čte Zjevení 16 od 12. verše, pochopí, že těm králům z východu musí být u Eufratu od východu uvolněna cesta. Ve Zjevení 9:13-21 čteme o čtyřech andělech soudu, kteří jsou svázáni u veliké řeky Eufratu (v Iráku) a během soužení budou propuštěni, aby usmrtili třetinu lidstva.

Zde se musíme biblicky věřících ptát: Jestliže se již nyní připravuje to, co se stane po příchodu Ježíše Krista, jak blízko pak musí být vytržení? Jak by námi muselo otrást napomenutí našeho Pána a jít k srdci: „*Jestliže uvidíte, že se toto všechno děje, pozdvihněte hlavy vzhůru, neboť víte, že se vaše spasení blíží!*“, neboť: „*Hle, předpověděl jsem vám to!*“

Pojďme k třetímu bodu. Návštěva papeže v Německu byla více než pouhou mediální událostí. Celý svět může vidět, že středem pozornosti je člověk a nechá se oslavovat na Kristově místě. Jeden americký časopis se ptá: „Kdo je

tím nejdůležitějším mužem na Zemi? Americký prezident, papež nebo Bill Gates?“ Všeobecně se říkává: „Neexistují hloupé otázky, jsou jen hloupé odpovědi.“ V tomto případě to neplatí. George W. Bush je nejpopovrhovanějším prezidentem USA. Bill Gates, který způsobil revoluci ve světě počítačů, rovněž nepožívá jako nejbohatší muž světa ani politické ani náboženské vážnosti. Papež však je bez jakékoliv pochybnosti nejvlivnějším mužem na Zemi, ke kterému vzhlížejí všichni náboženští a političtí vůdci. Tak papežství ovládá skrze globální sjednocování celý svět.

Při návštěvě nejvyššího katolického představitele v mateřské zemi byla probírána různá témata, i ta „otevřená rána“, totiž rozdělení obou náboženských organizací. Ve Zjevení 13 je řeč o ráně, dokonce o smrtelném zranění mečem, která ale byla uzdravena. To se odehrává právě nyní. Také to, co se stalo v Kolíně ještě na břehu Rýna, sledovali biblicky věřící s úžasem. Když tři sta tisíc mladých lidí z celého světa křičelo: „Svatý otče, nepustíme tě, dokud nás nepožehnáš!“, vzpomeneme na důrazné varování našeho Pána: „*A otce nenazývejte sobě na Zemi; nebo jeden je Otec váš, který je v nebesích.*“ (Matouš 23:9) Jákob, když se potkal s Bohem Pánem a zápasil s Ním, zvolal: „*Nepustím tě, leč mi požehnáš!*“ (1. Mojžíšova 32:22-32) Při světovém dni mládeže se přece vůbec nejednalo o biblické prožití s Bohem, nýbrž o náboženské prožití s papežem. Jeho návštěva v židovské synagoze v Kolíně měla přispět ke zlepšení vztahu katolického kostela k židovství, který je velice, velice napjatý.

Podle Písma jen Bůh sám může žehnat! Ale tohle všechno zapadá do dění konečného času: Velké odpadnutí od Boha a závislost na člověku, který vystupuje na místě Kristově, je stále zjevnější. Tady se z domu modlitby dělá kultovní a poutnické místo. Nedávno zesnulý papež Jan Pavel II. je ve svém rodišti Wadowice a v celém Polsku dokonce vzýván. Ti lidé nevědí, že takové „modlitby“ nejsou vůbec adresovány Bohu, ale zesnulým, a že se při tom jedná jen o náboženský kult a nikoliv, jak je v Písmu Svatém dosvědčeno, o uctívání Boha. Náš Pán říká: „*Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.*“ (Jana 4:24)

Je nepředstavitelné, že mezi lidem Izraele by byl vzýván Abraham nebo Mojžíš nebo jiný zesnulý prorok! Právě tak nemyslitelné by bylo takové uctívání člověka v původním křesťanství. Dokáže si někdo představit, že by někdo vzýval Petra, Jakuba nebo Jana? Je to lidský kult, k němuž v Izraeli ani v novozákonní církvi nesmí dojít. Zdali to opravdu není náboženské zavedení do bludu, kterému tak mnozí lidé propadli za obětí? Tím nemohou všechny ty libozvučné projevy v „křesťanském balení“ oklamat. Věčný Bůh, který jediný má nesmrtelnost, nedá Svou čest žádnému smrtelnému člověku!

To dosvědčuje apoštol: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána Ježíše Krista...*“ (Efezským 1:3 aj.)

Bůh se nám zjevil jedině a sám v Ježíši Kristu, Svém jednorozeném Synu, který za nás zástupně zemřel. ON sám je ta Cesta, Pravda i Život, a nikdo na Zemi nepřijde k „nebeskému Otci“, než pouze skrze Jeho jednorozeného Syna, skrze kterého se nám On zjevil. „*V něm máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.*“ (Kolosenským 1:14) Pravé svědectví Písma Svatého musí být celému světu hlášáno skrze věčně platící evangelium Ježíše Krista. Právě tak Boží spása není v žádném kostele nebo náboženství a žádné jiné jméno není dáno lidem na Zemi, v kterém spočívá naše spasení, nežli v Ježíši Kristu našem Pánu. Je opravdu jen jeden Bůh a jeden Prostředník (1. Tim. 2:5), jen jediný Přímluvce u Otce (1. Jana 2:1) a jen jeden Spasitel. Všechno ostatní je, ať je to jakkoliv tvrdé, pouhá náboženská tradice, skrze niž se lidé do osobního společenství s Bohem nikdy nedostanou. Kdo neprožije milost, odpuštění, ospravedlnění a znovuzrození, nemá osobní vztah k Bohu. Pak je to pouze nábožný vztah lidí k nějaké náboženské organizaci a závislost na její náboženské činnosti. Jediná pravá, Boží zvěst není žádná kostelní zvěst, není to zvěst nějakého hodnostáře, nýbrž to věčně platící evangelium Ježíše Krista, našeho Pána, které musí být zvěstováno před koncem na svědectví všem národům celého světa. I tohle Pán předpověděl (Matouš 24:14, Zjevení 14:6 aj.)

Nyní ke čtvrtému bodu. Vyklizení Gazy bylo pro židovské osídlence velmi bolestné. Nebylo nic platné, že rabíni objímali tóru a bránili své synagogy – těch 21 sídlišť armáda vyklidila. Podle Svatého Písma ten pruh Gazy nikdy nebyl částí zaslíbené země, protože jej lid izraelský neobsadil (Soudečů 1:18). Ten pruh Gazy bude v posledním válečném konfliktu zničen a teprve potom připadne kmenu Juda. „*Nebo Gaza bude opuštěno, a Aškalon zpustne; Azot o polednách zaženou, a Akaron vykořeněn bude. Běda těm, kteří bydlí v krajině pomořské, národu Ceretejských. Slovo Páně je proti vám, ó země Kananejská Filištínských, že tě tak zahladím, aby nebylo žádného obyvatele. I bude krajina pomořská místo ovčinců, jam (cisteren) pastýřských a stájí dobytka. Bude také i ostatku domu Judského krajinou...*“ (něm. př. Bible: „*a tento pruh země připadne zbytku domu Judova*“) (Sofoniáš 2:4-7)

Než se toto proroctví naplní a pásmo Gazy bude zničeno, musela nastat evakuace Izraelských, aby nezahynuli při vykonávání trestu. Teprve potom bude Izrael bydlet v hranicích, které jim stanovil Bůh, až pak bude Boží spásný pořádek plně uplatněn. Rovněž tak i nyní jsou všichni, kdo patří k Církvi živého Boha, zavedeni zpět do všezahrnujícího spásného pořádku, jakmile opustí nebiblické území.

Bůh ten Pán zaslíbení, které dal Abrahamovi, naplnil v čase Jozue. „Každé místo, po kterém šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jak jsem mluvil k Mojžíšovi.“ (Jozue 1:3) Dobytí zaslíbené země bylo jedinečným vítězným tažením Izraele. Slovo Smlouvy bylo uloženo v truhle Smlouvy a neseno kněžími. Pozouny zazněly, Jordán se rozdělil, zdi Jericha se zřítily. Slunce se zastavilo a měsíc též, dokud nebylo zjeveno vítězství Boží. Ale pak přichází ta zarmocující část, totiž že za času Jozue pruh Gazy nebyl zcela dobyt, a že právě toto území pozůstalo nepřátelům Izraele a je kamenem úrazu pro Izrael až dodnes. Samson byl první, kdo v Gaze okusil lest Filištinců (Soudců 13-16).

Zaslíbení Boží jsou něčím vzácným, ale musí být ve víře odvážně uchváceny. To se vztahuje také na věřící Nové smlouvy. Všechna Boží zaslíbení jsou ano a jsou Amen, k Jeho oslavě, ale, jak je psáno: „...*skrže nás.*“ (2. Kor. 1:20) Věřící musejí vstoupit na půdu každého zaslíbení a tím v tom místě a postavení nepřítele porazit. To, co ve víře neuchvátíme, zůstane přenecháno nepříteli a právě z toho území, které jsme nedobyli, bude na nás útočeno. Víra, která je naším vítězstvím, musí být ve skutku na půdě zaslíbení zjevena.

V knize Jozue 13. kapitole čteme: „...*ale zbývá ještě velmi mnoho země, kterou je nutno obsadit. Toto je země, kterou zbývá přidělit (dobyť): všechny oblasti Filištiny.*...“ Potom je zmíněna Gaza, Ašdód a Aškalon až po Afek na severu. Původní země Filištinů je dnešní 40 km dlouhé pásmo Gazy. Ten je zmiňován již v souvislosti s Abrahamem, který se zdržoval po nějaký čas v Gerar (1. Mojžíšova 20). Také Izák tam bydlel a oba se setkali s filištinským králem Abimelechem (1. Mojžíšova 26).

V knize Soudců v 2. kapitole nalézáme důležitou lekci o naplnění Božích zaslíbení. Když jsou vírou uchváceny, jsou ti nepřátelé poraženi. Zůstanou-li nenaplněné, žijí nepřátelé dále a ztěžují nám život. To je veliká lekce i pro věřící novozákonní církve. Je to velice důležité: **Jen to, co na základě zaslíbení ve všech oblastech duchovního a přirozeného života s Boží pomocí uchvátíme, nám bude Bohem darováno.** Všechno, co se vymaní z Božího vlivu, poslouží k útoku proti nám. TAK PRAVÍ PÁN: „*Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem zaslíbil otcům vašim a řekl jsem: Nezruším smlouvu svou s vámi na věky. Vy také nečinite smlouvy s obyvateli země této, oltáře jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to učinili? Pročez jsem také řekl: Nevyhladím jich před tváří vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem.*“ (v. 1-5) Bůh zůstává věrný. ON Svou smlouvu nikdy nemůže zrušit, ani jediné zaslíbení nemůže vzít zpět. Proto je psáno: „*Nepominulo ani jediné slovo*

ze všelikého slova dobrého, které mluvil Pán k domu Izraelskému, ale všechno se tak stalo.“ (Jozue 21:45)

S novozákonní Církví je to právě tak: Bůh s námi uzavřel Novou smlouvu zpečetěnou krví Beránka. Bůh Svoji smlouvu na věky nezruší, všechna zaslíbení jsou Ano a jsou Amen. Ale musí se bez kompromisu stát ve víře realitou. Bůh nechtěl, aby se Izrael mísil s obyvateli země a užíval jejich obětní oltáře. Bůh chtěl, aby Jeho lid ve své zemi na půdě zaslíbení sloužil jedině Jemu. Izraelskému lidu se stala osudnými, pastí, ta nedobytá území a nám zase ta neprožitá zaslíbení.

Protože chodili za modlami oněch národů, „...rozpálila se *prechlivost Páně proti Izraelovi, a řekl: Protože přestoupil národ tento smlouvu mou, kterou jsem učinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu mého; já také více nevyhladím žádného od tváří jejich z národů, které zanechal Jozue, když umřel, abych skrze ně zkušoval Izraele, budou-li ostříhati cesty přikázání Páně, chodíce v nich, jako ostříhali otcové jejich nebo ne.*“ (Soudců 2:20-23)

Pro nás z toho vyplývá lekce, že Bůh s námi může být opravdu jen tehdy, jestliže věříme Jeho zaslíbením, postavíme se na ně a osobně je prožijeme. Před Svým nanebevstoupením dal Pán hlavní zaslíbení pro církve a její službu: „*A aj, já pošlu zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí s výsosti.*“ (Lukáš 24:49)

„*A shromáždív je, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterém jste slyšeli ode mne. Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.*“ (Sk.1: 4-5)

Pro nás, jako Církve živého Boha, je to pro tento čas hlavní zaslíbení s ohledem na příchod Ježíše Krista (Jana 14) a v souvislosti s tím zaslíbení, že předtím má přijít Eliáš, aby se srdce Božích dětí opět přiklonila k tomu, co učili otcové víry na počátku. To se mělo stát, než přijde ten velký a hrozný den (Malachiáš 4:5-6). Toto zaslíbení náš Pán potvrdil v Matouši 17:11 a také u Marka 9:12, když řekl – a sice po službě Jana Křtitele: „*Eliáš zajisté přijde první, a napraví všechny věci.*“ Toto zaslíbení si nenecháme nikým zpochybnit. Víme, že Jan Křtitel vystoupil před dvěma tisíci lety v duchu a moci Eliáše. Byl naplněním toho, co bylo v Izaiáši 43 a Malachiáši 3:1 oznámeno. Ale nyní, na konci času milosti, dříve než nastane ten den Páně, než prolomí soudy, dříve než svět vzplane v plamenech, poslal Bůh proroka. Všichni, kdož patří k Božimu lidu, v tom zaslíbení spočinou, ve víře je přijmou a získají podíl na tom, co Bůh v přítomnosti činí. Kdo některé Boží zaslíbení vírou nepřijme, i když se sám označuje za věřícího, bude muset až do konce bojovat

s nepřítelem. Boží Slovo a Boží zaslíbení nesmí být vykládány, musí být vírou dobytý a prožity v uskutečnění.

Ale, ruku na srdce! Jak je to s mnohými skupinami ve zvěsti konečného času, které vlastními rty vyznávají zaslíbení z Malachiáše, mluví o vytržení a přece to praktické naplnění neprožívají?

Jak je to s tím vyvoláním, oddělením, s přípravou Církve-Nevěsty? Zdali neměla tomu napravení a skutečnému naplnění předcházet zvěst?

Jak je to s tím nám osobně zaslíbeným prožitím spásy?

Jak je to s přivlastněním všeho, oč Církev přišla?

Jak je to s naším putováním s Bohem v souladu s Jeho Slovem?

Jak je to s dokonalou láskou, bez níž nikdo tu slávu neuvidí?

Jak dlouho ještě potrvá, než budeme postaveni do stavu původní Církve?

Jak dlouho má Církev čekat na navrácení, které nám bylo postaveno do výhledu skrze zvěst konečného času?

Zdali nejsme nyní, když vidíme všechny tyto události, nuceni poznat, že Církev prvorozených, ti opravdově vyvolení, musí být jedno srdce a jedna duše, jako tomu bylo na počátku?

Zdali nemusíme nejprve všichni prožít Skutky apoštolů 2, totiž opravdové naplnění Duchem svatým – mocí Boží – Božím životem, aby mohlo následovat všechno ostatní, co Bůh zaslíbil? Neboť TAK PRAVÍ PÁN: „*Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým.*“ (něm. př. Bible: „*Ne vojenskou silou ani násilím, nýbrž skrze Mého Ducha se to stane.*“) (Zachariáš 4:6) Také zaslíbení ze Skutků 3:21, totiž že Ježíš zůstane v nebi až do času napravení všeho, co Bůh skrze ústa Svých svatých proroků zaslíbil, je přece velice důležité.

Na závěr ještě jeden citát bratra Branhama: „***Hleďte na zaslíbení, které Bůh tomuto Tělu, Tělu Kristovu dal. Jeho Tělo musí činit totéž, neboť Tělo a Hlava k sobě patří. Jestliže Kristus, Hlava, je Slovem, potom Jeho Tělo musí být jako Hlava – Církev Slova, která je narozena ze Slova. Je panenská, narozená ze Slova a žádná denominace. Panensky narozená ze Slova!***“ Bratr Branham slyšel hlas: „***Vezmi si pero a piš!***“ – ***Toto mi bylo dáno, když Duch mluvil a snažím se vám to říci. Podle zákona plození plodí všechno podle svého druhu (1. Moj. 1:11). V těchto posledních dnech se pravá Církev Nevěsta dostává až k Závěrečnému Kameni. Ona bude „super-Církví“, bude zvláštní rod, zatímco se přibližuje Závěrečnému Kameni. Oni budou Jemu tak podobní, budou plně v Jeho obrazu, aby s Ním mohli být sjednoceni. Oni budou jedno. Skrze ni bude Slovo živého Boha dokonale zjeveno.***“ Také tohle Pán předpověděl.

Musíme prostě pochopit, že se nyní naplňuje Písmo, se všemi zaslíbeními a předpověďmi. Nežijeme jen v konečném čase, nýbrž na konci času milosti. Příchod Ježíše Krista je opravdu před dveřmi. Pán k nám ještě jednou provolává: „*Hle, předpověděl jsem vám všechno!*“ Opět k nám provolává: „*Jestliže vidíte, že se tyto věci dějí, pozdvihněte své hlavy vzhůru, neboť víte, že se vaše spasení přiblížilo.*“ ON říká: „*Aj, přijdu brzy!*“ Jen ten, kdo je připraven, tam může vejít a to jsou ti, kteří věří Božím zaslíbením, mají podíl na jejich naplnění a jsou naplněni zaslíbeným Duchem svatým (Efezským 1:1-14).

V pověření Božím působící